

Desuden har Europa-Parlamentet fået den indrømmelse, at al »Lamfalussy-lovgivning« – som Børsen kalder de to komiteers arbejdsområde – skal gennemføres om fire år.

Endelig har Europa-Parlamentet brugt denne sag til at presse yderligere indrømmelser ud af Europa-Kommissionen. Prodi har lovet, at han og Kommissionen i den kommende regeringskonference vil støtte Europa-Parlamentets krav om yderligere beføjelser, ». . . så Rådet og Europa-Parlamentet ligestilles i overvågningen af Kommissionens arbejde« (Børsen, den 4. februar 2002).

Denne udvikling medfører, at et stigende antal sager i komitéprocedure ikke kommer til behandling på Europaudvalgets møder. Forslagsstillerne har tidligere kritiseret denne udvikling, hvor Europaudvalgets medlemmer få dage før en sag skal til endelig afgørelse i en komitéprocedure modtager et notat, hvor sagen står beskrevet, og hvor den danske regering meddeler, hvordan den har tænkt sig at stemme. Det vil sige, der ikke er tid til at behandle sagen på det ugentlige fretdagsmøde i Europaudvalget. Forslagsstillerne har i flere omgange krævet af den danske regering, at den tager dette op i Rådet og forlanger, at den sag, der er sat på dagsordenen, udsættes til endelig afgørelse, indtil der har været de fornødne uger til, at den kan blive behandlet i de nationale parlamenter, i dette tilfælde både Folketingets Europaudvalg og det pågældende fagudvalg.

Vi har adskillige gange været ude for, at der i notatet står en dato for mødet i den pågældende komité, som er enten samme dag eller dagen efter, at notatet modtages! Det understreger kun det udemokratiske i hele processen og medfører i stigende grad, at Folketinget og Europaudvalget reelt sættes ud af spillet.

Situationen er nu så grel, at selv inkarnerede EU-tilhængere råber vagt i gevær over for denne udvikling. Den 19. april 2001 skrev EU-eksperten Peter L. Vesterdorf en kronik i Jyllands-Posten, hvor han under overskriften »EU's komitévælde« udtaler, at:

»Det er afgørende vigtigt for borgernes accept af EU, at det gøres muligt at sikre forudgående grundig offentlig debat og efterfølgende vedtagelse i fornødent demokratisk legitimerede organer, som Rådet og Europa-Parlamentet, af bestemmelser, der som regler om sundhed, sikkerhed og miljø opleves af den enkelte som noget nærværende og relevant«.

Han nævner bl.a. som noget af det seneste, at »nye regler om tilladte stoffer i økologiske produkter kan vedtages på forslag af Kommissionen og under medvirken af nationale repræsentanter i en komité«.

En af hans konklusioner – efter forklaring af denne fremgangsmåde – er, at man »stort set holder politikerne udenfor og lader teknikere, bureaukrater og eksperter bestemme«. Denne udvikling karakteriserer han som farlig og opfordrer til, at man derfor næste gang EF-traktaten skal op til ændring: ». . . tager komitéprocedureproblematikken op igen for at søge at sikre, at forslag i komiteprocedure i alle tilfælde af betydning for sundhed, sikkerhed og lign. kan tages op af Rådet og/eller Europa-Parlamentet på samme måde, som man kan i England, hvor statslige gennemførelsesbestemmelser fremlægges i det nationale parlament med henblik på at åbne mulighed for handling i form af ændringer o.l.«

Peter L. Vesterdorf mener, at både Kommissionen, Rådet og Parlamentet bør strenge sig an for at sørge for, at sådanne emner overhovedet ikke bliver udsat for komitéprocedure. Afslutningsvis udtaler han, at: ». . . det synes klart, at EU på flere områder er gået for langt i retning af at lade bekvemmelighed og effektivitet få forrang. Det ser ud til at være tilfældet på en del områder vedrørende sundhed, sikkerhed og miljø«.

Det går kort sagt den forkerte vej. Den konkrete magt til udformning af EU-lovgivningen overgår i stigende grad til Europa-Kommissionen, embedsmændene og de forskellige komiteer og lobbyister.